

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/592/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Bfv.I.892/2025/25. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában a Veszprémi Járásbíróság 10.B.1161/2024/7. számú ítélete, a Veszprémi Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.73/2025/21/I. számú végzése, valamint a Kúria Bfv.I.892/2025/25. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a fenti kifogásolt bírói döntések folytán sérült az indítványozó és vele együttélő kiskorú gyermeke Alaptörvény II. cikkében rögzített emberi méltósága, az indítványozó és vele együttélő kiskorú gyermekének Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésébe, valamint V. cikkébe foglalt joga, az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése szerinti véleménynyilvánítás szabadságához való joga, az indítványozó és vele együttélő kiskorú gyermeke XV. cikk (5) bekezdésében biztosított joga, neki és vele együttélő kiskorú gyermekének az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében biztosított, a gyermekek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való joga, továbbá az indítványozó és a vele együttélő kiskorú gyermeke vonatkozásában megemlítette az Alaptörvény XIX. cikk (1) és (2) bekezdései sérelmét, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdéseit, valamint az Alaptörvény 28. cikkét, illetve az Alaptörvény B) cikke szerinti jogbiztonság sérelmét.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következőképpen foglalható össze.

- [3] 2.1. Az indítványozó és a magánvádló házastársak voltak, közöttük a házastársi viszony megromlott, mely következtében 2024-ben elváltak. A felek között a három közös kiskorú gyermek elhelyezésében, valamint az utolsó közösen használt ingatlan kizárólagos használati jogában vita volt, a volt házastársak közötti vita elmérgesedett. Az indítványozó a Facebook internetes felületen a magánvádlóra vonatkozó becsület csorbítására alkalmas tényállításokat fogalmazott meg több hozzászólásban.
- [4] A magánvádló a hozzászólások egy részéről tudomást szerzett és az illetékes Rendőrkapitányságon, továbbá Járásbíróságon feljelentéssel élt. Az elsőfokú bíróság ítéletében bűnösnek mondta ki az indítványozót vádlottként folytatólagosan elkövetett rágalmazás vétségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 226. § (1) és (2) bekezdés b) pontja alapján] és az indítványozót megrovásban részesítette. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában – többek között – utalt arra, hogy a rágalmazás miatti büntetőjogi felelősség megállapítása akkor felel meg a büntető anyagi jog szabályainak, ha a cselekmény tényállásszerű, jogellenes és amennyiben a valóság bizonyításának helye van, az nem vezet eredményre. Megállapította, hogy az indítványozó mint vádlott magatartása, mint az emberi méltóság elleni cselekmény tényállásszerű. Ezt követően pedig azt vizsgálta, hogy a tényállásszerűség mellett a bűncselekmény általános fogalmi elemét jelentő társadalomra veszélyesség (mint materiális jogellenesség) is fennáll-e az adott cselekmény vonatkozásában, illetve büntethetőséget kizáró vagy megszüntető ok megállapítható-e az adott ügyben. Az indítványozó a valóság bizonyításának megengedését, míg a magánvádló jogi képviselője annak elutasítását kérte
- [5] Az elsőfokú bíróság megállapította, az indítványozó mint vádlott hivatkozott ugyan arra, hogy a gyermekvédelmi hatóságok működése megismerése (illetve a gyermekvédelmi rendszer indítványozó egyedi ügyén keresztül történő kritikája) közérdeklődésre tarthat számot. Ugyanakkor a bíróság álláspontja szerint konkrétan a vád tárgyául szolgáló közzétételek nem erre irányultak, az indítványozó említett kijelentései mögött közügyet, közvitát az elsőfokú bíróság nem azonosított. Indokolásában kiemelte, hogy azok a fórumok, ahol az indítványozó a bejegyzéseit tette, nem a gyermekvédelmi intézmények működésére irányulnak, nem széles társadalmi vitához köthető, kizárólag egy személy, a sértett lejárátását szolgálja. Megjegyezte továbbá, hogy a gyermekvédelem működése közügy, azonban a konkrét ügyben a vádlott addig a vád tárgyává tett bejegyzéseket részben gyermekjáték hirdetéshez, valamint egy háziorvos rendelési időhöz hozzászólásként tette közzé, mely oldalak vonatkozásában a bíróság álláspontja szerint a közügyek megvitatása fel sem merült. Az indítványozó a magánvádló sértett általa szükségesnek vélt „megfékezését” elmulasztó gyermekvédelmi hatóságok vélt vagy valós mulasztásaival kapcsolatos kritikáját nem az arra szolgáló hivatalos fórumokon, nem is azt tárgyaló posztokban tette közzé. Ugyanakkor a magánvádlót indokolatlanul egyedileg beazonosítható módon tette közzé. A [...]i és a [...]i

csoportokban való közzététellel összefüggésben azt állapította meg, hogy bár a csoportok jellegüknél fogva közügyek megvitatására alkalmas fórumok, ugyanakkor az a körülmény, hogy a magánvádló ellen folyik-e büntetőeljárás vagy sem, továbbá hogy a magánvádló az indítványozót bántalmazta-e vagy nem, nem közügy.

- [6] Az elsőfokú bíróság ítéletében azt is megjegyezte, hogy a közszereplőnek nem minősülő három gyermekes anyával (a jogvitákban ellenérdekű volt házastársával) szembeni, még bizonytalan végkimenetelű büntetőeljárás vagy akár szabálysértési ügy sem közügy, ennek közzététele nem közügyekben történő megszólalás. Az elsőfokú ítélet indokolása azt is kiemelte, hogy a bírói gyakorlat alapján valóság bizonyítása mellőzésének van helye, ha a becsületsértő tény állítását a közérdek nem indokolja, és a közléssel a terheltnek a szándéka nem a közügy megvitatása, előbbre vitele, hanem a magánvádlón való bosszúállás volt. A konkrét tényállással összefüggésben kifejtette, hogy az indítványozó jogos érdekét képviselő egyedi ügy (a volt házastársával fennálló esetleges jogviták) előbbre vitelére a vádlott által választott mód nem alkalmas, jogos magánérdeke sem fűződhet az indítványozónak ezen kérdések közzétételéhez. A büntetőeljárás során az indítványozó által említett tényállításhoz fűzött jogos magánérdeket polgári eljárások és gyermekvédelmi eljárások során érvényesítheti, azokban nem a magánvádló sértett lejárata útján teheti meg. Az indítványozó lényegét tekintve az interneten megjelent bejegyzéseit, hozzászólásait használta fel a magánvádlóval szembeni vádaskodásai széles nyilvánosság elé tárására. A bejegyzésekben szereplő és az indítványozó által sérelmezett becsületsértő tartamú tényállítások, még esetleges valóságtartamuk esetén is alkalmasak mások előtt a sértett társadalmi megbecsülésének hátrányos befolyásolására. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a valóságbizonyítás elrendelésének nem volt helye. Az elsőfokú bíróság elfogadta, hogy nem volt bizonyított az, hogy a „[...]” csoporthoz szánt bejegyzése ténylegesen nyilvánosságra került, ugyanakkor az elsőfokú ítélet megállapította, hogy maga az indítványozó sem vitatta, hogy az indítványozó célja a bejegyzés nyilvánosságra hozatala volt, azt kifejezetten a nyilvános oldal látogatóinak szánta, mindent megtett annak nyilvánosságra kerülése érdekében. Azt is megállapította, hogy a vád tárgyává tett cselekmények a folytatóságosság egységébe esnek, így az indítványozó az ítéleti tényállásban leírt cselekményeivel a folytatólagosan, nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmozás vétségét [Btk. 226. § (1) és a (2) bekezdés b) pontja] megvalósította.

- [7] Az elsőfokú bíróság a jogkövetkezmény alkalmazása során az indítványozó vonatkozásában enyhítő körülményként értékelte a büntetlen előéletét, a ténybeli beismerését, továbbá azt, hogy négy kiskorú gyermek eltartásához járul hozzá, valamint azt, hogy a cselekmény kisebb részben kísérleti szakban maradt. Ugyanakkor súlyosító körülményként értékelte a folytatólagos elkövetést, valamint azt, hogy a sértett az indítványozó gyermekeinek az édesanyja. Az elsőfokú bíróság álláspontja

szerint a vádlott cselekménye az ítélet meghozatalakor olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy a Btk. szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása vagy más intézkedés alkalmazása is szükségtelen. Ezért az elsőfokú bíróság az indítványozót a Btk. 64. §-a alapján megrovásban részesítette, helytelenítését fejezve ki a jogellenes cselekmény miatt és felszólította a vádlottat, hogy a jövőben tartózkodjon a bűncselekmény elkövetésétől.

- [8] Az indítványozó felmentés végett való fellebbezése folytán a másodfokú bíróság végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A felülbírálat során a másodfokú bíróság indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást az eljárási szabályokat gondosan és maradéktalanul megtartva folytatta le, a törvényesen feltárt bizonyítékok helyes értékelése alapján állapította meg a tényállást, amely megalapozott. Az elsőfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének, helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a terhére megállapított bűncselekmény minősítése, illetve a jogszabályi utalás is törvényes. A büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket a bíróság teljeskörűen felismerte. A büntetés kiszabásához fűzött indokolással ugyanakkor a másodfokú bíróság nem értett egyet maradéktalanul. Ugyanakkor az indítványozó terhére bejelentett fellebbezés hiányában beállt a súlyosítási tilalom a büntetőeljárásról szóló 2017. évi C. törvény (a továbbiakban: Be.) 595. § (1) bekezdése alapján, ezért a másodfokú bíróság ennél súlyosabb joghátrány (intézkedést, büntetést) nem alkalmazhatott.
- [9] Az indítványozó a másodfokú bíróság jogerős végzése ellen felülvizsgálati kérelemmel élt. A Kúria végzésével a felülvizsgálati indítványt elbírálvá az elsőfokú bíróság ítéletét és a másodfokú bíróság végzését hatályában fenntartotta. A Kúria végzésével a felülvizsgálati indítvány részben kizárt, részben alaptalan voltát állapította meg. Indokolásában rögzítette, hogy a felülvizsgálati indítvány tartalmi vizsgálata alapján az indítványozó mint terhelt valójában a folytatólagosan elkövetett rágalmozás vétségében kizárólag a bűnösségének a kimondását sérelmezte, mivel nézete szerint a Btk. 229. § (2) bekezdése szerinti büntethetőséget kizáró ok áll fenn. A terhére megállapított bűncselekmény minősítésének törvénysértő voltát vagy a Btk. más szabályának megsértését nem állította, erre vonatkozó felülvizsgálati érvelést nem adott elő, ezért a jogszabálysértésre hivatkozó felülvizsgálati indítványát a Be. 649. § (1) bekezdés a) pontja aa) alpontja alapján bírálta el. A kúriai döntés utalt a Be. 650. § (2) bekezdésében foglaltak alapján arra, hogy felülvizsgálati eljárásban a jogerős ítéletben megállapított tényállástól eltérő tények állításával a bűnösség megállapításának vitatására nincs törvényes lehetőség, a jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható. A tudattartalom ténybeli megállapítása lehet a tényállás része, ezért a tudati tények (szándékosság, gondatlanság) a felülvizsgálati eljárásban nem vitathatók. Amennyiben az irányadó tényállás tartalmazza az elkövető cselekvésével kapcsolatos tudati tényeket, akkor ezekre is érvényesül a támadhatatlanság szabálya.

- [10] Hangsúlyozta továbbá, hogy a felülvizsgálat során nemcsak a tényállás, hanem a mérlegelő tevékenység is támadhatatlan, amely az adott tényállás megállapításához vezetett. Mivel a rágalmazás szándékos bűncselekmény, a bűnösség megállapításához szükséges, hogy az elkövető tudata átfogja, hogy a tényközlés más előtt történik, és objektíve alkalmas a sértett személy becsületének csorbítására. Ugyanakkor a bűnösségnek nem feltétele a sértési célzat és közömbös a motívuma is. A bűnösség megállapítása szempontjából közömbös a tényállítás valótlanságának tudata, a valóságtartalom tisztázatlansága, vagy annak az elkövető tudatában való mikénti felvetése, feltételezése, az ebben való jó-, vagy rosszhiszeműség. A szándékosság megállapításához elégséges, ha az elkövető tudata átfogta, hogy tényközlésének tartalma – az általa állított, híresztelt tény – becsület csorbítására alkalmas. A döntés azt is kifejtette, hogy mindezek alapján sem az adott tény valósága, sem a tényközlés közérdektől vagy jogos magánérdektől vezéreltsége, ilyen motívuma, illetve célzata önmagában, közvetlenül nem zárja ki a becsület csorbítására objektíve alkalmas tartalmú tényközlés jogellenességét.
- [11] Erre figyelemmel a Kúria elsőként azt vizsgálta, hogy a felrótt magatartás tény állítása-e. A kúriai döntés megerősítette, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az indítványozó magánvádló elleni, kapcsolati erőszak bűntettének megalapozott gyanúja miatt folyamatban lévő büntetőügyben meghozott, az ügyek egyesítéséről szóló határozat közzététele melletti kijelentései egyértelműen tényállításnak minősülnek, melyek azonosíthatóan a sértett személyére vonatkoznak és alkalmasak a becsület csorbítására. A felülvizsgálati döntés az utóbbi fogalom részletes bírói gyakorlat szerinti értelmezésének bemutatását követően azt is megállapította, hogy az indítványozó a becsületsértő állításokat más előtt tette, mivel azok a Facebook közösségi oldalon nyilvános posztokhoz hozzászólásként, illetve több ezer tagot számláló privát csoportban bejegyzésként kerültek közzétételre, valamint egy szintén több ezer tagot számláló privát csoportban kísérlet történt az indítványozói bejegyzés megjelentetésére. Erre figyelemmel azt állapította meg a felülvizsgálati bíróság, hogy mindezek a nagy nyilvánosság előtti elkövetés minősített esetét határozzák meg. Kiemelte továbbá, hogy a konkrét esetben a rágalmazás tényállásszerű, így az elsőfokú bíróság ennek megállapítása után helyesen tért át annak vizsgálatára, hogy fennáll-e a jogellenességet (társadalomra veszélyességet) kizáró ok, továbbá megállapítható-e az adott ügyben a büntethetőséget kizáró vagy megszüntető ok. A felülvizsgálati döntés részletesen bemutatta a társadalomra veszélyesség fogalmának bírói gyakorlatát, a társadalomra veszélyesség hiánya, valamint a valóságbizonyítás kapcsolatát. Az indokolás – többek között – kitért arra, hogy amennyiben a közérdek (jogos magánérdek) azonosítható, a valóság bizonyításának további feltételeként az is vizsgálandó, hogy kifejezetten ez indokolta-e a becsületsértő tartalom megjelentetését.

- [12] A kúriai döntés azt is kifejtette, hogy nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a közérdek a társadalom egészének érdekeivel azonosítható, mivel mind a közérdek, mind a jogos magánérdek fennállhat egyes társadalmi csoportok, szűkebb közösségek vonatkozásában is. Hangsúlyozta továbbá, hogy a konkrét ügyben fel sem merülhet a magánvádló közszereplői minősége, ilyen megállapítást az irányadó tényállás, illetve a tényálláson kívüli indokolás nem tartalmaz, és erre a felülvizsgálati indítvány sem hivatkozott. Míg az indítványozó azon állításai, mely szerint bár ő maga nem közszereplő, de az általa végzett tevékenységek összessége a közérdeklődés felkeltésére alkalmasak, semmilyen jelentőséggel nem bírnak. Emellett a Kúria azt is megvizsgálta, hogy az indítványozó kijelentései mögött közügy, vagy közvita tárgya azonosítható-e. Ezzel összefüggésben utalt az Alkotmánybíróság vonatkozó gyakorlatára {többek között: 13/2014. (IV. 18) AB határozat, Indokolás [39]}, valamint az EJEB vonatkozó határozataiban foglaltakra. indokolásában hangsúlyozta, hogy a közérdeket (közérdekű ügyet) elsősorban a tárgya és tartalma szerint kell megítélni, a további szempontoknak, így a közlés körülményeinek, módjának, céljának a tartalommal összefüggésben lehet jelentőségük. A magánérdek fogalmába olyan gazdasági, erkölcsi, egzisztenciális, vagyoni vagy családi érdekkört érintő kérdések tartozhatnak, amelyeknél egyidejűleg fennáll az a további ismerv, is, miszerint azok jogosak is. Utalva a Bfv.I.1345/2021617. számú határozatának azon megállapítására, hogy mely esetben van helye valóság bizonyításának, a konkrét ügyben azt állapította meg, hogy az indítványozó olyan tényállításokat közölt, melyek a magánvádló által elkövetett bűncselekményekre, a vele szemben indult büntetőeljárásokra, illetve a szabálysértési eljárásban született, a magánvádlót elmarasztaló határozatra vonatkoztak. Azok azonban – az indítványozó állításával szemben – nélkülözik a gyermekvédelmi, gyermekjóléti rendszer szabályszerű rendjével, működésével, hiányosságaival kapcsolatos tényeket, az intézmények eljárásaival, döntéshozatalával, esetleges mulasztásaival kapcsolatos olyan általános felvetéseket, amelyek az állampolgári ellenőrzés megnyilvánulásai lennének, és alkalmat adnának a közügyekhez kapcsolódó, tényeken alapuló nyilvános diskurzus elindításához. Ebből következően a konkrét tényállásba foglalt indítványozói közléseket nem tekintette a közügyek vitatása körébe tartozónak, mivel azok nem érintik sem a társadalom egészét, sem pedig annak valamely szűkebb közösségét.
- [13] Megállapította továbbá, hogy az indítványozó állításait a Facebookon egy gyermekjáték hirdetést tartalmazó, valamint az egyik háziorvosi körzetre vonatkozó bejegyzéshez fűzte, illetve a korábban általa lakott település ([...]-i) Információ csoportban tette közzé, valamint erre tett kísérletet a „[...]” csoportban is. Ezért megállapította, hogy az indítványozó által választott mód nem volt alkalmas az ügyének előbbre vitelére, és ezen az sem változtat, ha azt megelőzően megtette a feljelentését, vagy hatósági eljárásokat indított. Emellett irányadónak tekintette, hogy

az indítványozó milyen indokból tette közzé a magánvádlót érintő közléseit, amelyet a (felülvizsgálatban nem támadható) tényállás tartalmazott. Rögzítette, hogy a tényállítások nagy nyilvánosság elé tárását „az egyéni, feldolgozatlan érdeksérelméből fakadó bosszú motiválta, miután a gyermekvédelmi intézmények, különböző hatóságok a sértettel fennálló jogvitáiban nem az általa megfelelőnek tartó intézkedéseket tették, illetve vélt vagy valós mulasztást tanúsítottak. Erre figyelemmel a Kúria megállapította, hogy az alapügyben eljáró bíróságok helyesen állapították meg, hogy a valóság bizonyításának elrendelésére nincs alap, az indítványozói kijelentésekben olyan közérdek vagy jogos magánérdek nem volt azonosítható, mely az indítványozó tényállításait indokolta volna. Ezért törvényesen került sor az indítványozó bűnösségének megállapítására a Btk. 226. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés *b)* pontja szerint minősülő, folytatólagosan elkövetett rágalmazás vétségében. A kúriai döntés kitért továbbá arra, hogy az indítványozó nem jelölte meg az általa hivatkozott [Be. 649. § (2) bekezdés] eljárási szabálysértést, ugyanakkor az abszolút eljárási szabálysértéseket is felülvizsgálva, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási hibát nem talált.

- [14] A Kúria ugyancsak részletesen vizsgálta az indítványozó által megjelölt Be. 648. § *d)* pontja alapján, hogy fennállt-e a felülvizsgálattal támadott bírósági döntések esetén a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától való eltérés, melyre vonatkozó részletes indokolásban mutatta be, hogy szemben az indítványozó álláspontjával – a precedens határozatoknak tekinthető határozatoktól az indítványozó által felülvizsgálni kért bírósági döntések miért nem tértek el, azokkal ellentétes jogi álláspontot nem fejtettek ki. Megállapította továbbá, hogy az indítványozó által hivatkozott, a Kúria Bfv.I.1345/2021/7. számú határozata ténybeli alapjait illetően szintén nem mutat egyezést a vizsgált ügy tényállásával. Mindezek alapján a Kúria a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, és a támadott határozatokat a Be. 662. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A döntés elvi tartalmaként indokolásában rögzítette, hogy a közérdeket (közérdekű ügyet) elsősorban a tárgya és tartalma szerint kell megítélni, a további szempontoknak így a közlés körülményeinek, módjának, céljának a tartalommal összefüggésben lehet jelentőségük. A magánérdek fogalmába olyan gazdasági, erkölcsi, egzisztenciális, vagyoni vagy családi érdekkört érintő kérdések tartozhatnak, amelyeknél egyidejűleg fennáll az a további ismérv is, miszerint azok jogosak is. Amennyiben tehát a közérdek (jogos magánérdek) azonosítható, a valóság bizonyításának további feltételeként az is vizsgálandó, hogy kifejezetten ez indokolta a becsületsértő tartalom megjelentetését.

- [15] 2.2. Az indítványozó az Alkotmánybíróság előtt az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasszal élt, kérve a Veszprémi Járásbíróság 10.B.1161/2024/7. számú ítélete, a Veszprémi Törvényszék mint másodfokú bíróság 3.Bf.73/2025/21/I. számú végzése, valamint a Kúria Bfv.I.892/2025/25. számú végzése alaptörvény-

ellenességének megállapítását és megsemmisítését. Emellett az alkotmányjogi panaszban támadott döntések végrehajtásának felfüggesztését kérte az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig az Abtv. 53. § (4) bekezdése, valamint a Be. 665. § (1) bekezdése alapján. Az indítvány kérelmet tartalmazott továbbá arra, hogy az Alkotmánybíróság ezen kifogásolt döntések végrehajtásának felfüggesztésére szólítsa fel a Veszprémi Járásbíróságot, valamint az Abtv. 53. § (3) bekezdése alapján az üggyel kapcsolatos iratok megküldése céljából az Alkotmánybíróság keresse meg a Veszprémi Járásbíróságot. Álláspontja szerint a fenti, kifogásolt bírói döntések folytán sérült az indítványozó és vele együttélő kiskorú gyermeke Alaptörvény II. cikkében rögzített emberi méltósága, az indítványozó és vele együttélő kiskorú gyermekének az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésébe, valamint V. cikkébe foglalt joga, az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése szerinti véleménynyilvánítás szabadságához való joga, az indítványozó és vele együttélő kiskorú gyermeke XV. cikk (5) bekezdésében biztosított joga, neki és vele együttélő kiskorú gyermekének az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében biztosított, a gyermekek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz való joga, továbbá az indítványozó és a vele együttélő kiskorú gyermeke vonatkozásában megemlítette az Alaptörvény XIX. cikk (1) és (2) bekezdései sérelmét, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdéseit, valamint az Alaptörvény 28. cikkét, illetve az Alaptörvény B) cikke szerinti jogbiztonság sérelmét. Az Alkotmánybíróság Főtitkárának felhívására az indítványozó alkotmányjogi panaszát az alábbiakban részletezettek szerint kiegészítette, ugyanakkor korábbi érvelését lényegében fenntartotta, több esetben cáfolva a hiánypótlási felhívásban szereplő tájékoztatás alapján a Főtitkár által megjelölt hiányosságokat.

- [16] Az indítványozó indítványában egyenként kitért az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz befogadási feltételei fennállásának ismertetésére, továbbá arra, hogy azok nézete szerint miért állnak fenn. Emellett azok számbavétele során kiegészített indítványában – többek között – azt is előadta, hogy az általa az indítványban megnevezett kiskorú gyermeke felett a szülői felügyeleti jogokat az indítványozó gyakorolja, továbbá vele kellett elhagynia az otthonukat. Kifejtette, hogy az őt (mint terheltet) elmarasztaló döntések (anyagi és lelki) hátrányt okoznak gyermeke számára is. A konkrét ügyének tényállása, továbbá a bírósági ítéletek tartalmának részletes (esetenként kritikát sem nélkülöző) ismertetését követően előadta, hogy nézete szerint az eljáró bírói döntések ellentétesek az Alaptörvény egyes rendelkezéseivel, a bíróságok nem végezték el a megfelelő alkotmányos tesztet, és ezért rosszul értelmezték, vonták le az alkotmányos következtetéseket. Előadta továbbá, hogy áttekintette az EJEB és az Alkotmánybíróság vonatkozó gyakorlatát a véleménynyilvánítás szabadságának kérdéskörében, utóbbi tartalmát, valamint az Alkotmánybíróság erre vonatkozó vizsgálati módszerét is ismertetve.

- [17] Érvelése szerint a felvázolt tényállás alapján megállapítható, hogy „a sérelmezett kifejezései(...) az emberi méltóság legbensőbb köreibe nem hatoltak be és más jogsérelem okozására sem voltak alkalmasak. A hozzászólásait az adott közösség megszólításával kezdte, továbbá hozzáfűzte azok végén, hogy azok a közérdeklődés felkeltésére alkalmasak. Ebből a bíróságoknak arra kellett volna következtetniük, hogy a figyelemfelkeltés a célja és nem a bosszúvágy vezérli. Közlései apropóját a bíróságok figyelmen kívül hagyták. Utalt arra, hogy Magyarország diskurzusai az elmúlt években a családon belüli erőszak és a gyermekvédelem nehézségeire épül. Emellett hivatkozott arra, hogy Magyarország Kormánya szerint sem magánügy a kapcsolati erőszak. Álláspontja szerint a kifogásolt bírósági döntések tévesen értékelték, hogy a büntetőeljárásról, vagy a szabálysértési eljárásról való beszámolását tartalmazó hozzászólásai nem tekinthetők közügynek. Érvelése szerint egy vagy több gyermek sorsa mindig közügynek minősül. Így az a tényállítás, amely szerint egy gyermeknek a saját otthonát is el kellett hagynia, mert az édesapját bántalmazták, a helyi gyermekvédelmi rendszer pedig mindezt tétlenül nézte, holott tudott a családon belüli erőszak tényéről, egyértelműen közügynek számít. Ezért nézete szerint az Alkotmánybíróságnak abban kell állást foglalnia, hogy a volt házastársa mint sértett személyiségi jogaihoz fűződik-e erősebb alkotmányos érdek vagy a gyermek jogaihoz, ahhoz, hogy a „gyermekvédelem mit művel [...] -en”. Ugyanis hivatkozása szerint az ő és gyermeke esetében az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdését nem sikerült érvényre juttatni. Az pedig, vallja az indítványozó, „nélkülözhetetlen társadalmi érdek is”, hogy miképpen működik a gyermekvédelem mint jelzőrendszer.
- [18] Hivatkozása szerint a közügyek valótlanágát bizonyítani kellett volna az eljárásokban. A támadott bírói döntések továbbá nem adták kellő indokát annak, hogy [...] Város közösségének miért ne kellene tudnia arról, hogy a helyi gyermekvédelem képtelen volt feltartóztatni egy erőszaktevőt és megakadályozni, hogy emiatt a gyermek elköltözzön a kis szobácskájából, házából. Utalt arra, hogy a gyermekvédelem strukturális felépítésében az egyik fontos jelzőrendszeri tag a háziorvosi szolgálat is, melyet a bíróságok szintén nem ismertek fel. A „[...]” csoportba történő bejegyzésének kísérletével összefüggésben előadta, hogy nem érti, hogy közterületen, feltehetően mások előtt megtörtént szabálysértés tényét miért ne lehetne megosztani a helyi közösséggel, mivel az épp a helyi lakosság előtt történt. Álláspontja szerint a bíróságok abban is ellentmondásba keveredtek, hogy amíg az egyik bíróság szerint a pusztá megalázás volt a célja, addig a Kúria azt cáfolta azzal, hogy az indítványozónak feltételezhetően valós sérelmei vannak a hatóságok, a gyermekjólét részéről. Ugyanakkor a kettő együtt egyszerre nem lehet igaz. Erre nézve az ő védekezését kell elfogadni, közérdek miatt tárta a nagyközönség elé a vele és gyermekével megtörtént eseményeket, erre nézve állítása szerint jogosan hivatkozik az Alaptörvény XIX. cikk (2) bekezdésére, továbbá az Alaptörvény V.

cikkére. Az Alaptörvény XIX. cikk (2) bekezdésének sérelmét abban látja az indítványozó, hogy bár csak közvetetten, de a szociális ellátórendszer intézményei és a gyermekvédelmi rendszer tagjai között átfedés fedezhető fel, azok részben kiegészítik egymást. Utalt a Nyíregyházi Törvényszék 1. Bf.358/2019/6. számú ítéletére, amely állítása szerint hasonló tényállású (jogos magánérdek fennállása). Előadta, hogy majdnem megegyező kijelentések miatt őt elítélték úgy, hogy minden hozzászólása igaznak bizonyult. Álláspontja szerint a véleménynyilvánítás szabadsága általi lehetőségekkel élve az Alkotmánybíróságnak támogatásáról kellene biztosítani a nemzet polgárait arról, hogy az ellenük elkövetett jogsértésekről, bűncselekményekről, stb. bárhol akár a nagy nyilvánosság előtt beszámolhatnak, és nem kell rettegniük, hogy a súlyos törvényen kívüli cselekmények büntetlenül maradhatnak csak azért, mert az áldozatok félnek megszólalni. Teljességgel abszurdnak, kritikán alulinak véli azt a magyar joggyakorlatot, hogy még az erőszakot átélőnek kell meghúznia magát. Kérte és egyben felszólította az Alkotmánybíróságot arra, hogy „álljon ki végre az áldozatok mellett és mondja ki: a véleménynyilvánítás szabadságába belefér az, ha a sértettek elmesélik, előadják az ellenük véghezvitt bűncselekmények vagy egyéb súlyos jogsértések reális-hiteles tényeit”. Kitért Alaptörvény 28. cikkében foglaltakra, mely vonatkozásában nézete szerint aggályos mind a Kúria, mind a Veszprémi Törvényszék azon állásfoglalása, amely szerint a gyermekvédelem nem közügy, és nem szólalhat fel a Facebookon az indítványozó az őt érintő bűncselekményekben. Emellett kifogásolta az elsőfokú bíróság erre vonatkozó megállapításait is. Érvelése szerint nem szabad hagyni, hogy személyiségi jogok mögé rejtőzve és azok felhasználásával bárki súlyos, az élet, testi egészség vagy a család békéjének megtörésére irányuló cselekedeteket vihessen véghez és ehhez még fedezéket is kaphasson az államtól. Indokolása összegzésében a fenti érvelését ismételte meg. Emellett hivatkozott a jogos védelemre, amely indítványait a bírók nem vették figyelembe, holott az Alaptörvény IV. cikkének (1) bekezdése és az Alaptörvény V. cikke nézete szerint erre felhatalmazást ad az állampolgárok számára, hogy a saját biztonságuk érdekében elháríthassák a jogtalan támadásokat.

- [19] Megjegyzi továbbá, hogy maguk az indítvánnyal kifogásolt döntések is rögzítették, hogy a hatóságok mulasztást követtek el. Kiemelte, hogy a tényállításai egyáltalán nem voltak veszélyesek a társadalomra, hanem épp a közügyek előmozdítását célozták. Előadta továbbá, hogy az ítélet és a végrehajtás felfüggesztését azért indítványozta, mert ezzel – vallja az indítványozó – aránytalan és törvénytelen módon korlátozták véleménynyilvánítási szabadságában. Nézete szerint semmi más célja nincs a bíróságoknak, csak az, hogy őt elhallgattassák, és esetlegesen ne robbanjon ki egy újabb és véglegesen mindent elsöprő botrány azzal kapcsolatban, hogy már a férfiakat sem védi a fennálló berendezkedés, a stagnáló társadalmi rend. Álláspontja szerint a magánvádlóra tett nyilvános kifejezései valójában sokkal inkább értékítéletnek és véleménynek minősülnek, mint tényállításoknak. A folytatólagos

bántalmazás sokféleképpen értékelhető, mely az indítványozó megnyilatkozásából nem biztos, hogy egyértelműen kiderül, ugyanakkor indítványában előadta, hogy a magánvádló őt tettelesen is bántalmazta. Azt is kiemelte, hogy az a kijelentése, hogy a magánvádló ellen büntető- és szabálysértési eljárás van folyamatban, meglátása szerint alkalmatlan a becsület csorbítására. Hangsúlyozta továbbá, hogy az állami beavatkozásokról, hivatalos ügymenetekről való szólások nem szolgálhatnak a személyiségi jogok elleni támadásra, azok a társadalom érdekeit képviselik, ráadásul szinte az összes az állampolgár szeme előtt zajlik. Míg a magánvádlóval és annak édesanyjával kapcsolatos szavai, akik minősíthetetlen módon viselkedtek vele közterületen, ami miatt gyermekével el kellett hagyniuk az otthonukat, szintén inkább csak véleménynek, értékítéletnek minősíthetők. Végezetül előadta, hogy egyrészt zenei tevékenysége, és egyéb más szereplései révén az indítványozó kivételes közszereplő. Ezért az általa kifejtett vélemény kritikai hatással lehet nemzetünk szűkebb vagy szélesebb rétegeire, csoportjaira is, különös tekintettel arra, hogy a vele készült riport a jelen ügy témáját adó kérdéseket feszegeti.

- [20] Az Alkotmánybíróság főtítkárának felhívására az indítványozó az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszát az alábbiakkal egészítette ki. Egyrészt cáfolta az abban feltüntetett hiányokat, vagy azok egyes aspektusait, továbbá lényegileg megismételte az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszával kapcsolatban előterjesztett érvelését. Előadta továbbá, hogy szemben a főtítkári tájékoztatással, az Alkotmánybíróságnak létezik felülmérlegelési jogköre, mivel a véleménynyilvánítás szabadságával összefüggésben még a rendes bíróságokkal ellentétes nézőpont kialakítására is van lehetősége. Változatlanul fenntartotta továbbá az Alaptörvény 28. cikkére való hivatkozását. Eszerint nem szakjogi, hanem alkotmányossági kérdés, továbbá a demokratikus fejlődés lehetőségét az biztosítja leginkább, ha szabad folyást engednek a bűncselekmények sértettjeinek a megszólalásához, különösen akkor, ha még közügyeket és gyermekeket érintő visszasságokról szóló mondanivalót is tartogatnak a számukra.
- [21] Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésével összefüggésben utalt továbbá arra, hogy a közügyek vitatását érintő büntetőjogi törvényi tényállásokat megszorítóan szükséges értelmezni, az azokkal kapcsolatba hozható személyeket fokozottabb tűrési kötelezettség terheli. Álláspontja szerint a kifogásolt bírósági döntések kialakítása során az eljáró bíróságok az AB által kialakított alkotmányossági vizsgálatot nem végezték el, az annak megfelelő szempontrendszerrel nem az elvárható módon alkalmazták, és az abból levont alkotmányos követelményeket, annak alkotmányos jelentőségét sem megfelelő módon értékelték. Szólásait nem kontextusban értelmezték, hanem abból kiragadtak néhány momentumot, illetve tévesen tényállításnak értékelték az értékítéletnek minősülő szólását, mely szerint a magánvádló az indítványozót bántalmazta. Tévedtek a rendes bíróságok, amikor nem vonták a véleménynyilvánítás szabadságának oltalma alá azon indítványozói

kijelentéseket, hogy a magánvádló ellen büntetőeljárás folyik és szabálysértésben elmarasztalták. Nézete szerint abban is tévedtek a bíróságok, hogy az indítványozó által használt médium-típusok közéleti diskurzusok helyéül ne szolgálhatnának. Emellett – szemben az indítványozó céljával, amely a közügy előmozdítása volt – tévesen azt lejáratausként, megalázásként értékelték. Sérelmezte továbbá, hogy a bíróságok a gyermekvédelem ügyét – állítása szerint – nem tekintették közügynek. Ezzel szemben az, hogy a gyermekvédelemnek nem volt ereje megakadályozni egy erőszaktevő ténykedését saját családjában, még akkor is kiemelkedő közügynek minősül, hogyha az abban érdekelt személy, maga az elkövető nem közszereplő, de a szólások miatt ő maga a közügyek fókuszába kerül.

- [22] Az indítvány-kiegészítésében megismételte, hogy a kifogásolt bírói döntések egyrészt az ő Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében biztosított jogai mellett vele együtt élő kiskorú gyermekének az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése szerinti sérelmét is eredményezték, mellyel összefüggésben az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdését is sérülni vélte. Ezen sérelmeket abban látta, hogy a gyermekvédelmi jelzőrendszerek nem biztosították az SNI-s státuszú gyermeke, sem a különélő testvérei megfelelő védelmét, az indítványozó édesapjukat bántalmazták előttük, valamint vele élő gyermekének el kellett hagyni az otthonát. Véleménye szerint ezen Alaptörvényben biztosított jogok okán – szemben a magánvádló emberi méltóságával, valamint jóhírnevével – őt erősebb védelem illette volna meg. A kifogásolt bírói döntések nézete szerint sértették mind az ő, mind a vele együttélő gyermeke Alaptörvény szerinti IV. cikk (1) bekezdése, valamint az V. cikke szerinti jogait. Ezen jogaik sérelmének lényegét abban látta, hogy a bíróságok csak őt számoltatták el a nyilvános bejegyzései okán, holott jogos védelmi helyzetben voltak, személyi biztonságuk sem volt garantálva. Annak ellenére, hogy őket otthon bántalmazták, és – álláspontja szerint jogos védelmi helyzetbe kerültek – az említett alapjogok mégsem aktiválódtak, jogos védelmi helyzetüket a bíróságok nem ismerték fel.
- [23] Míg az Alaptörvény XIX. cikk (1) és (2) bekezdéseivel összefüggésben megismételte, hogy az igazságszolgáltatás intézményei a gyermekvédelmi jelzőrendszer tagjainak számítanak, mely elsődlegesen a szociális intézkedések révén biztosítja a rászorulókat megsegítését. Érvelése szerint a bírácaknak fel kellett volna ismerniük, hogy az indítványozó magánvádló által sérelmezett publikus posztjai alapján maga és a gyermeke is az Alaptörvény XIX. cikk (2) bekezdése vonatkozásában csorbát szenvedett és azonnali intervenciókra van szükség, ezért kerültek ki a posztjai a Facebookra. A bírói döntések sértették mind a saját, mind a vele együttélő gyermekének az Alaptörvény II. cikkébe foglalt emberi méltóságát. Ez abban nyilvánult meg, hogy az államnak minden eszközzel oltalmaznia kellene az emberi életet, az erőszakos bűncselekmények elszennvedőit, különösen a kiskorúakat, azonban ezeket az alkotmányos összefüggéseket egyik bíróság sem vizsgálta. Ennek folytán az eljáró bíróságok az emberi méltóságuk lényegi elemét rombolták le

döntéseikkel. Az indítványozó egyben felszólította az Alkotmánybíróságot, hogy amennyiben az élethez és az emberi méltósághoz való jog sérthetetlen, akkor vessen véget annak a „mocskos” hozzáállásnak, amit a bíróságok tanúsítottak velük szemben és mutassa meg, hogy valóban védelem illeti az élethez való jogukat, mely kiterjeszthető arra is, hogy az állam „aljas” módon nem tesz eleget az alaptörvényi kötelezettségeinek, nem védi meg az emberi méltóság esszenciáját, valamint az egyszerű, minden polgár számára elérni kívánt normális élethez való jogot, kifogásolta továbbá, hogy őt marasztalták el, aki ezt nyilvánosságra hozta. Emellett a bírósági döntések folytán saját és vele együttélő gyermeke Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti jogai sérelmét arra tekintettel állította, hogy a bíróságok és a hatóságok, a gyermekvédelem tisztességtelenül jártak el, amikor számukra nem nyújtottak segítő kezet. Megemlítette továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdését, mivel álláspontja szerint tévesen jutottak arra a bíróságok, hogy bűncselekményt követett el, cselekedetei ugyanis a társadalom haladását szolgálták és az Alaptörvény eszméjét követték.

- [24] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban jár el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. Az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [25] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az indítvánnyal szemben támasztott törvényi követelményeknek. Erre nézve a következőket állapította meg.
- [26] 3.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [27] Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 30. §-a és az Ügyrend 28. § (1) bekezdése alapján határidőben érkezett.
- [28] 3.2. Az Abtv. 27. §-a alapján az indítványozó a Kúria Bfv.I.892/2025/25. számú végzése a bírósági eljárást befejező, jogorvoslattal nem támadható döntésének

alkotmányossági vizsgálatát kérte, amely ellen fellebbezésnek vagy további felülvizsgálatnak nincs helye, továbbá az indítványozó részben az Alaptörvényben biztosított joga sérelmére hivatkozott, ezért az alkotmányjogi panasz e tekintetben megfelel az Abtv. 27. §-ában előírt követelményeknek. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége, mivel a támadott kúriai végzéssel lezárt eljárásban terhelt volt [27. § (2) bekezdés a)–c) pontjai], fennáll. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság észlelte, hogy az indítványozó a fentiek mellett a kifogásolt bírói döntések folytán az indítványozóval egy háztartásban élő kiskorú gyermeke Alaptörvényben biztosított jogai sérelmét is állította. A főtktár hiánypótlására előadta, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 4:161. § (1) bekezdése alapján a gyermek törvényes képviselőjét, mint a szülői felügyeletet ő gyakorolja. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság ezen hiánypótlás ellenére azt állapította meg, hogy a megjelölt kiskorú gyermek indítványozói jogosultsággal jelen alkotmányjogi panasz eljárásban nem rendelkezik. Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz eljárás a fentiekben ismertetettek szerint szigorúan formalizált eljárás. Az indítványozó gyermeke az indítvánnyal kifogásolt bírósági eljárásokban félként nem szerepelt. Ezért (közvetlen) érintettsége – még ha maguk a támadott bírói döntések kihatással is lehetnek közvetetten (anyagilag, illetve érzelmileg) a gyermek életére. Azonban azok konkrét kötelezést vagy jogosultságra vonatkozó megállapítást közvetlenül rá nézve nem tartalmaznak. Ezért az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó által képviselt, vele egy háztartásban élő kiskorú gyermeke érintettsége nem áll fenn, így indítványozói jogosultsággal nem rendelkezik.

- [29] 3.3. Az indítványozó a főtktári hiánypótlást követően is fenntartotta az Alaptörvény 28. cikkének sérelmére vonatkozó nyilatkozatát. Az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az alkotmányjogi panasz az Alaptörvényben biztosított jog sérelmére alapítható. Az Alaptörvény 28. cikke azonban nem tartalmaz az indítványozót megillető, alkotmányjogi panaszban hivatkozható Alaptörvényben biztosított jogot. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény 28. cikke a bíróságok jogértelmezésére irányadó értelmezési szabályt rögzíti {lásd például: 3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}, így erre alkotmányjogi panasz nem alapítható. Ennek a címzettjei az állami szervek és rájuk is fogalmaz meg kötelezettségeket, az indítványozóknak azonban nem keletkeztet olyan jogosultságot, amelyet alkotmányjogi panaszban felhívhatna.
- [30] Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére mint Alaptörvényben biztosított jogra csak két esetben alapítható alkotmányjogi panasz: a kellő felkészülési idő hiánya, illetve a visszaható hatály tilalma miatt {3012/2017. (II. 8.) AB határozat, Indokolás [25]}. Az indítvány azonban az erre vonatkozó érvelést teljes mértékben nélkülözi, így ebben a vonatkozásban az alkotmányjogi panasz érdemi alkotmányossági vizsgálatára szintén nincs lehetőség.

- [31] 3.4. Az indítvány a kifogásolt bírói döntéseket az Alaptörvény II. cikkére, IV. cikk (1) bekezdésére, V. cikkére, XV. cikk (5) bekezdésére, XVI. cikk (1) bekezdésére, XIX. cikkére, valamint XXIV. cikkére hivatkozással is alaptörvény-ellenesnek vélte, az előbbi alapjogok vonatkozásában a kérelem azonban csak részben teljesíti a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelményét.
- [32] A kiegészített indítvány tartalmazza: *a)* azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §) *b)* az eljárás megindításának indokát (az indítványozó álláspontja szerint a kifogásolt bírói döntések az Alaptörvényben biztosított jogait sértik); *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntéseket; *d)* az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [II. cikk, IV. cikk (1) bekezdése, V. cikk, IX. cikk (1) bekezdése, XV. cikk (5) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdése, XIX. cikke, XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (4) bekezdései]; *f)* kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntések alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat.
- [33] Az Alkotmánybíróság az indítványnak az Alaptörvény II. cikke, IV. cikk (1) bekezdése, V. cikke, XV. cikk (5) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdésére, XIX. cikkére, valamint XXIV. cikke, valamint XXVIII. cikk (4) bekezdése szerinti alapjogának sérelmével összefüggésben az alkotmányjogi panaszra vonatkozó értelmezhető érvelést úgy értékelte, hogy azok nem tartalmaznak alkotmányjogi szempontból megfelelően alátámasztott érvelést, az azokkal összefüggésben előadottak egyrészt a kifogásolt bírói döntések Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmének indokolásának alátámasztásául szolgálnak, valamint nem kifejezetten a konkrét bírósági eljárás tényállásán alapuló döntések tartalmára irányulnak, hanem arra, hogy a gyermekjóléti intézmények működése, illetve azok mulasztása, továbbá ezen rendszer hiányossága az indítványozó és vele együttélő gyermeke vonatkozásában milyen alapjogukat érintette hátrányosan.
- [34] Megjegyzi továbbá az Alkotmánybíróság, hogy az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével összefüggő érvelést az indítvány egyáltalán nem tartalmazott. Az indítványozó megemlítette ugyan, hogy nézete szerint mely hatóságoknak kellett volna a gyermekvédelmi jelzőrendszer tagjaiként az ő és vele együttélő gyermeke védelmében megfelelő intézkedéseket tenniük, azonban az általa támadott bírósági döntések alapjául szolgáló eljárásoknak nem ez a tárgya. Az általa megjelölt alaptörvényi rendelkezés az ügyfél hatósági eljárása során a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogát rögzíti, azonban ilyen hatósági eljárás az adott, jelen alkotmányjogi panasz eljárás alapját képező ügy (rágalmazás) közvetlen alapját nem képezte. Az indítványozó érvelése erre nézve tehát alapjogi szempontból nem hozható értelmezhető összefüggésbe a tisztességes hatósági eljáráshoz való joggal. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az indokolás hiánya az ügy

érdemi elbírálásának akadályá {lásd többek között: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]}.

- [35] Az indítvány emellett olyan felhívásokat is tartalmaz az Alkotmánybíróságot megszólítva, amely különösen a gyermekvédelemre hivatkozással az indítványozó ügyében való, az elkövetkezendő, folyamatban lévő bírósági eljárásokban a rá nézve születendő döntések meghozatalát érdemben kedvező elbírálására irányul. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve, azonban hatáskörei az Alaptörvényhez kötöttek. Így az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben rögzíti, hogy az indítványozó által elkeseredésében kérték meghaladják az Alkotmánybíróság említett hatáskörét.
- [36] Míg az esetleges alkotmányos követelmény megállapítására vonatkozó kérelemmel összefüggésben fontos kiemelni, hogy az alkotmányos követelmény megállapítása az Abtv. 46. §-a alapján hivatalból lehetséges jogkövetkezmény, annak indítványozására a panaszosnak nincs lehetősége {lásd hasonlóan: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [62], 1254/2026. (V. 12) AB végzés, Indokolás [18]}.
- [37] 3.5. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor megállapította, hogy Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdése szerint az indítvány a bírói döntések Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti alapjogai sérelmére vonatkozó részében megfelel a törvényi követelménynek.
- [38] Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet tartalmazzon vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel nem konjunktív, az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {vö. 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]; 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [39] 3.5.1. Az indítványozó a kúriai végzés, valamint az annak alapjául szolgáló alsóbb fokú bírói döntéseknek az Alaptörvény IX. cikkére vonatkozó alaptörvény-ellenességét több okra vezette vissza: egyrészt, az indítványozó álláspontja szerint a bírói döntések a Facebookon megjelentetett hozzászólásai, közlései tekintetében nem végezték el az Alkotmánybíróság által kimunkált tesztet, továbbá azokat tévesen tényállításként értékelték, valamint nem végezték el a valóság bizonyítását, emellett tévesen értékelték, hogy a kijelentései nem minősülnek közügynek, illetve nem vették figyelembe az ő kivételes közszereplő mivoltát. Ezzel álláspontja szerint sérült az

Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésben foglalt véleménynyilvánításhoz való joga, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoga, mivel a kifogásolt döntések (mind a kúriai végzés, mind az annak alapjául szolgáló alsóbbfokú bírósági döntések) nem megfelelően értékelték vizsgálatuk során a hozzászólások tartalmát, valamint számos, általa részletesen felsorolt családi körülményeit, a kapcsolati bántalmazást, valamint az általuk a magánvádló magatartása következtében elszenvedett sérelmeiket egyáltalán nem, illetve nem megfelelően értékelték.

- [40] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy mind az alsóbb fokú döntések, mind a kúriai döntés az Alkotmánybíróság által az Alaptörvény IX. cikkével összhangban végezte el a vizsgálatát, döntése kialakítását a vizsgálatára vonatkozó minden elemére nézve az alkotmánybírósági gyakorlatra figyelemmel, azzal alátámasztva, erre vonatkozó érvelést tartalmazva hozta meg. A kifogásolt döntések kitértek továbbá arra is, hogy miért nem, vagy mennyiben tudták az adott büntetőeljárás keretei között (enyhítő körülményként) az indítványozó családi körülményeit figyelembe venni. Szintén tartalmaztak érvelést arra vonatkozóan is, hogy a gyermekvédelmi rendszer mulasztásának kritikájára vonatkozó indítványozói előadás figyelembe vételére az adott eljárás miért nem volt alkalmas.
- [41] E körben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy mind az alsóbb fokú bíróságok, mind a Kúria az alkotmánybírósági gyakorlatra alapozva elvégezte az irányadó (az Alkotmánybíróság által kialakított) tesztet, melyről indokolásában számot adott, hivatkozva a vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlatra, a vizsgálata során meghozott részmegállapításait, a vizsgálata minden elemét részletesen megindokolta, továbbá azt is részletesen levezette, illetve abból egyértelműen megállapítható, hogy az indítványozó által megjelölt két konkuráló alapjog közül miért élvezett a magánvádló Alaptörvény VI. cikkébe foglalt joga elsőbbséget az indítványozó IX. cikke szerinti jogával szemben.
- [42] 3.5.2. Az indítványozó a kifogásolt bírói döntések folytán az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét is állította.
- [43] Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének értelmezésével nevesíthetők a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő ún. részjogosítványok. Ezek különösen: a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága (ami nem garantálja a döntés igazságosságát), a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés nyilvános kihirdetésének a követelménye, törvény által létrehozott bíróság, a bírói függetlenség és pártatlanság kívánalma, továbbá az észszerű időn belüli elbírálás. A szabály ugyan de facto nem rögzíti, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége. A tisztességes eljáráshoz való jog tehát részjogosítványok csoportjából összeálló alapjog, amelynek a sérelme elsősorban a részjogosítványok korlátozásán keresztül vizsgálható.

- [44] Az indítványozó általánosságban hivatkozott az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a megsértésére, nem jelölt meg egyetlen részjogosítványt sem. Hivatkozott ugyanakkor arra, hogy a bíróságok döntésük kialakítása során mulasztottak, a rendelkezésükre álló tényeket nem, vagy nem megfelelően értékelték, illetve nem voltak figyelemmel arra, hogy a vele együttélő kiskorú gyermekével együtt egy bántalmazó kapcsolatból, otthonukból elmenekültek, valamint milyen sérelmek érték őket. Az indítványozó arra is hivatkozott, hogy a bíróságok, különösen a kúriai döntés őt el akarja hallgattatni, ezzel a véleménynyilvánítási szabadságát korlátozva, amelyet a rá vonatkozó döntés anyagi következményeivel kívánt elérni.
- [45] Az Alkotmánybíróság következetesen hangsúlyozza, hogy a tisztességes eljárás olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek együttes figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]; 2/2017. (II. 10.) AB határozat, Indokolás [48]–[50]; 3244/2018. (VII. 11.) AB határozat, Indokolás [32]; 3188/2021. (V. 19.) AB határozat, Indokolás [21]}.
- [46] A tisztességes bírósági eljárás követelményrendszere azt a célt szolgálja, hogy csak a követelmények teljesítésével lehet alkotmányosan véglegesnek számító, érdemi, a jogot megállapító döntést hozni {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]}. Ezen elvárás lényege valójában az, hogy a jogalkalmazás részéről az érintettet ne érje a döntési jogkör diszkrecionalitásával nem igazolható meglepetés {9/2023. (VI. 20.) AB határozat, Indokolás [98]}.
- [47] Ehhez kapcsolódóan a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező indokolási kötelezettség követelményéből az fakad, hogy a bíróság döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően köteles számot adni, vagyis a bíróság kötelezettsége, hogy az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon {ld. pl.: 3370/2023. (VII. 19.) AB végzés, Indokolás [27]; 1041/2026. (II. 6.) AB végzés, Indokolás [35]}.
- [48] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben megismétli az ügyben fentiekben már kifejtetteket: mind az alsóbb fokú bíróságok, mind a Kúria az alkotmánybírósági gyakorlatra alapozva végezte el a vizsgálatát, melyről kellő részletességgel indokolásában egyenként számot adott, kitérve az indítványozó családi körülményeire is. A vizsgálata során meghozott részmegállapításait, a vizsgálata minden elemét kellő alapossággal, jogszabályra és a bírói gyakorlatra figyelemmel megindokolta. Megjegyzi ugyanakkor az Alkotmánybíróság, hogy a bírósági eljárásokban meghozott, perköltségre vonatkozó rendelkezések kizárólag jogszabályok alapján kerülnek megállapításra, annak nem és nem is lehet célja a terhelt alapjogának az indítványozó által hivatkozott korlátozása.

- [49] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza továbbá, hogy következetes gyakorlata szerint a bizonyítékok értékelése és ezen keresztül a tényállás megállapítása, illetve annak bizonyos fokú felülvizsgálata a jogorvoslati eljárás(ok) során az eljáró bíróságok feladata. A bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének (annak, hogy a bíróságok egy-egy tényt miként értékelték), valamint a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára nem rendelkezik felhatalmazással. A bíróság ezen értékelő tevékenysége nem lehet alkotmányossági vizsgálat tárgya {21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [24]; 3013/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [18]; 3221/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}.
- [50] Az Alkotmánybíróság jelen ügyben megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasza egészében nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, az eljáró bíróságok tényállás-megállapításának, bizonyíték-értékelésének, illetve a bizonyítási eljárás látszólagos elmaradásának, továbbá ezzel összefüggő jogalkalmazásának helytállóságát vitatva. Így az indítványozó Abtv. 27. §-ára alkotmányjogi panasza részben nem felel meg a határozottság követelményének, részben a jogerős bírósági és a felülvizsgálati bíróság döntésének felülbírálatára irányul. Ezért jelen ügyben érdemi vizsgálatra nem látott lehetőséget.
- [51] Az indítványozó ugyanakkor azon felül, hogy nem nevesített megsértett részjogosítványt, nem fejtett ki olyan érveket sem, amelyek alapján az Abtv. 29. §-a szerinti két feltétel bármelyikének a fennállása megállapítható lett volna. Ebből következően az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét állító részében sem teljesíti az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételek egyikét sem.
- [52] 4. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság a jelen ügyben megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panasza az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésével, továbbá a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik. Így az indítványozó Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasza nem felel meg az Abtv. 29. §-ának, azaz a kúriai végzéssel összefüggésben sem bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést nem vet fel. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt nem találta befogadhatónak.
- [53] 5. A fentiekre figyelemmel az Alkotmánybíróság – tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz nem tett eleget az Abtv. 27. §-ában és 29. §-ában foglalt feltételeknek, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)*, *c)*, *f)* és *h)* pontjai alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is – az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2026. október 6.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sonnevend Pál s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró